

Margot Ruis

BYTOSTI PŘÍRODY A LÉČENÍ ZEMĚ

Život s jiným světem

Margot Ruis

Bytosti přírody a léčení Země

Život s jiným světem

Nakladatelství KAZDA

PŘEDMLUVA

Říše přírodních bytostí, „jiný svět“... Už ve své první knize „Bytosti přírody – setkání s přáteli člověka“ nám Margot Ruis otevřela působivý vhled do jemnějších rovin bytí. Vylíčila svá setkání s elfy, vodními žínkami, dévy či dévami stromů a dalšími bytostmi, a ukázala i dnešnímu člověku, jak navázat kontakty, jaké národy žijící v sepětí s přírodou v minulosti běžně pěstovaly.

Její druhou knihu – právě ji držíte v rukou – charakterizuje při vši lehkosti autorčina stylu poněkud vážnější ladění. Pochybené technologické a společenské vývojové tendence posledních let probouzejí naléhavé volání po důsledné změně orientace ve všech oblastech života a po aktivním přístupu k léčbě a ozdravení Země. Právě z říše přírodních bytostí k tomu dostáváme důležité podněty.

To, co Margot Ruis v této knize popisuje, zahrnuje téměř dvacet let intenzivních prožitků. Obzvlášť šťastná je skutečnost, že dokáže vypisovat tak vytríbeným a přitažlivým jazykem svůj osobní přístup k tajemnému „jinému světu“, kde mají všechny děje růstu a formování své kořeny v přírodě. Navíc má ve svém muži Gerhardu Kogojovi po boku partnera, který s přírodními bytostmi rovněž komunikuje, a to je další výjimečné štěstí. Přitom jí zůstávají vzdáleny některé pochybné proudy v esoterice, které žel rovněž nejsou dnešní době neznámé.

Některé možnosti léčení Země, které Margot Ruis ukazuje, vycházejí ze šamanských metod a rituálů. Autorka nicméně vidí tuto svoji osobní cestu pouze jako jednu z možných. Důležitý je společný cíl, a bylo by ideální, kdyby se všichni nábožensky či spirituálně založení lidé cítili jako přirození spojenci – „proti náboženství materialismu“.

Mám radost, že i české nakladatelství poskytuje touto publikací impuls k obnovení dávného, žel téměř zapomenutého vztahu mezi člověkem a přírodou, a doufám, že se najde mnoho čtenářů, kteří v osmnácti kapitolách této knihy objeví pro sebe něco víc než jen příjemně povznášející počtení. Protože výzva k léčení Země platí pro nás všechny.

Werner Huemer

STRUČNĚ O CESTĚ DO ŘÍŠE BYTOSTÍ PŘÍRODY

Stručně proto, že jsem bytosti přírody, jejich životní prostor, úkoly a prosby vůči světu lidí podrobně popsala ve své první knize „Bytosti přírody – setkání s přáteli člověka“, a nechci tu část čtenářů, která ji zná, trápit zbytečným opakováním. Krom toho budu potřebovat místo pro spoustu nových věcí. Ti, pro něž je tato má druhá kniha prvním setkáním s tématem přírodních bytostí, budou po četbě úvodu každopádně dostatečně vybaveni, aby mne mohli do jejich říše v duchu následovat.

V dřívějších dobách i u mnoha dnešních národů byla a je existence bytostí přírody něčím samozřejmým. Od Indie po Havaj, od Egypta po Mexiko lidé věděli, že existují, a celé kontinenty – Latinská Amerika, Asie, Afrika – by v anketě o existenci či neexistenci jemnohmotných bytostí v drtivé většině zakroužkovaly „ano“.

Evropa si pro sebe, jak se zdá, vyhradila vypovězení stromových a květinových elfů, vodních žínek, skřítků a mnoha dalších bytostí do smutného exilu bájí a pohádek. „Úspěšná“ byla v tomto ohledu nejprve církev, jež chtěla v lidech po přijetí křesťanství vymýtit každou stopu dříve praktikovaných přírodních náboženství a zmařila přitom mnoho lidských životů. (1)

Poslední ránu zasadil vnímání přírodních bytostí coby našich souputníků na této planetě pozitivismus a vědecký materialismus, který považoval za skutečné pouze to, co je možno okusit smysly a dokázat přístroji.

V takovém nazírání na svět už nebylo místo pro jemné bytosti přírody, a na tom se dodnes – alespoň oficiálně – nic nezměnilo. Navzdory tomu roste počet lidí, kteří cítí, že strom není pouhé dřevo a potok není jen H₂O, nýbrž že všechno to, co v přírodě vidíme, řídí jakási podivuhodná inteligence. Přibývá lidí, v jejichž srdcích přebývá touha navázat spojení s nositeli této inteligence, této moudrosti, získat vědění cestou vlastní zkušenosti, a ne pouze věřit, že tyto bytosti vskutku existují.

Je zcela v duchu bytostí přírody chtít znovu oživit pradávné spojení mezi říší elfů a lidí. Pokud se dozvíme o práci, která je pro naše životní prostředí nezbytná a již přírodní bytosti nepřetržitě vykonávají, pak – v to alespoň *doufají* – budeme brát i větší ohled na jejich životní potřeby. Možná bych měla říci *doufaly* – protože se tato jejich naděje, jak se zdá, z velké části vytratila, když musely přihlížet, jak člověk rostoucí měrou nebere ohled ani na své vlastní životní potřeby a neochvějně se žene dál za svými krátkozrakými cíli, vedoucími do zkázy. I přesto však mají stále ještě snahu uzavřít s námi přátelství a umožnit nám sdílet jejich vědění, jejich moudrost. A my se od nich můžeme naučit nekonečně mnoho!

Zde na této Zemi byly od prapočátku – dávno, dávno předtím, než se objevil člověk. Byly při tom, když vznikaly hory a jezera, když rozkvetly první květiny a vyrostl první strom. Od těch dob plní přírodní bytosti rozmanité úkoly pro blaho viditelného světa. Bezpočet jich pečuje o zelený šat matky Země, o růst, květenství a plody trav, bylin a květin, keřů a stromů. Harmonie, kterou vnímáme v nedotčené přírodě, je výsledkem neúnavné a oddané práce těchto nádherných tvorů. Elfové rostlin, květin a stromů se přitom těší podpoře bytostí vod, vzduchu a země. Opravdu si zaslouží naši lásku a vděčnost, přinejmenším však naše uznání skutečnosti, že patří k dílu stvoření stejně jako my.

Říše přírodních bytostí, jež tvoří část „jiného světa“(2), je nepředstavitelně rozlehlá a osídlená přecetnými, nesmírně rozmanitými obyvateli. Bytostmi přírody v užším slova smyslu nazývám tvory, kteří plní určitý podstatný úkol ve velkém koloběhu přírody a oddaně jí slouží. S těmito bytostmi udržujeme kontakty a o nich také bude řeč. Samozřejmě v přírodě najdeme i jiné druhy existencí, temné a otupělé zjevy, které tam sice patří, pro nás nicméně postrádají přitažlivost a nejsou ani předmětem všeobecného zájmu. Temnoty a otupělosti máme v lidské říši víc než dost, nepotřebujeme tudíž žádnou další posilu z jemnohmotných oblastí. Chceme poznávat bytosti, s nimiž jsou setkání poučná, povzbuzující, nápomocná, radostná a povznášející. Takovým společníkům se hodláme věnovat.

Nejprve se podívejme na veliké království bytostí rostlin. Ty jsou od přírody vázány na místo výskytu své rostliny, chrání ji a pečují o ni, rozvádějí její energie, šťávy a živiny a snaží se zabránit jejímu onemocnění. Úkol je v podstatě stejný, ať už jde o starou lípu, či malý modrý zvonek.

K těm nejlepším přátelům, jaké lze v říši bytostí přírody nalézt, patří stromoví elfové. Často se vyznačují velikou moudrostí a dobrou znalostí lidí. Koneckonců sledují bytosti stromů naše počínání od prvních kroků člověka na této planetě. To samozřejmě platí i pro ostatní příslušníky elfí říše, přičemž stromy mají tu velkou výhodu, že víme, kam se máme obrátit, pokud si chceme s elfem či elfkou popovídat, a kde je zase najdeme, pokud jsme se spřátelili. Tam, kde stojí strom, je vždycky někdo doma!

Pro stromové a jiné elfy ráda používám také označení „déva“; slovo pochází ze sanskrtu a znamená „jasně zářící“. To nám hned ukazuje, s jakou kategorií bytostí tu máme co činit.

Stromoví dévové se zpravidla zjevují v lidské podobě jak mužské tak ženské, přičemž ženy mají jasnou většinu. Na „genderové“ problémy tu však nenarazíme, obě pohlaví jsou absolutně rovnocenná, plní stejné úkoly a disponují stejnými možnostmi. Jak jsem již řekla, můžeme se od přírodních bytostí mnohemu přiučit. Při této příležitosti mohu citovat krásnou větu, kterou pronesla nádherná elfí žena: „Žádnému muži z rodu elfů nečiní ani nejmenší potíže sklonit se v úctě před vznešenou ženou.“ To platí pro říši elfů všeobecně, nejen pro bytosti stromů. A vznešené ženy mají v tomto království skutečně silné zastoupení.

Stromové dévy je také možno spatřit jako čisté energetické formy, například jako vzhůru šlehající živý plamen, či jako bílou nebo světle zlatožlutou spirálu. Někteří tvorové, především ti, kteří patří k velkým, starým stromům, se zase nedají přiřadit k žádnému pohlaví. Možná dospěli na konec své cesty a sjednotili v sobě všechny protiklady.

Navazování přátelství se stromy velmi doporučuji. „Můžeme si navzájem mnoho dát,“ řekl mi stromový déva, a vyjádřil podivení nad tím, že lidé chodí přírodou jako slepí, místo aby u stromu trochu déle poseděli.

Dévové a dévy mají radost z našeho zájmu a oplácejí jej tím, že s námi sdílejí své schopnosti. A těch je nemálo! Dévové vidí, co se s námi právě děje, dávají nám cenné rady, poskytují útěchu a energetickou očistu a někdy i vyléčí určitý tělesný problém. Dnes ovšem sami potřebují podporu a pomoc, a tu bychom jim měli v hojné míře dávat. To platí pro téměř všechny druhy přírodních bytostí! Později se k tomu ještě vrátíme.

Lesní elfové jsou, jak už napovídá jméno, doma v lesích a mívají ve své správě vždy určitou část lesnaté krajiny. Řídí tok energie, vyrovnávají tam, kde je nerovnováha, a snaží se udržovat harmonické vibrace, aby se stromům a ostatním rostlinám, stejně jako zvířím, dobře vedlo. Jejich láska patří zvířatům v lese; pomáhají jim, když jsou nemocná nebo poraněná –

kdopak asi zvířatům řekl, které byliny mají v nemoci požírat? – a pokoušejí se je chránit před úklady lidí. Že v tom často nemají úspěch, je pro ně velmi bolestné.

Lesní elfové jsou vysocí jako menší lidé, zhruba 1,60m, štíhlí a útlí. Můžeme se setkat s muži i ženami, přičemž se muži v lese vyskytují více; občas některého z nich spatříme, jak sedí na skále nad potokem a hraje na flétnu... Ženy jsou vůči lidem poněkud plašší, příležitostně se však zahlédnout dají. Mají velmi jemné, něžné vibrace a navíc mimořádně přitažlivý zevnějšek.

A nyní k bytostem vod. Vodní bytosti, které hojně sídlí v našich lesních a horských potocích, označuji jako vodní dívenky, protože se zjevem a povahou podobají malým holčičkám. Přitom to ale nejsou děti, nýbrž svým způsobem dospělé ženy, ačkoliv by si to nezaujatý pozorovatel nemyslel. Jsou padesát až sedmdesát centimetrů vysoké, průsvitné a křehké, a patří se svými milými dětskými obličejí a velikánskýma očima k tomu nejkouzelnějšímu, co se dá v říši bytostí přírody nalézt.

Vodní dívenky jsou zvědavé, důvěřivé, otevřené, veselé, bezelstné, velmi komunikativní, a tam, kde se cítí dobře, můžeme slyšet, jak se neustále smějí a pochichtávají. Zvlášť nápadné nám to bylo v Rakousku, zatímco jejich sestry v jiných oblastech, třeba ve Španělsku nebo na Havaji, se nám zdály méně rozdováděné a o maličko vážnější, ale samozřejmě stejně úchvatné.

A co především – mají nohy, žádný rybí ocas! Ten podle našich zkušeností patří spíše k větším vodním bytostem v jezerech, řekách a v moři, to znamená v hlubokých vodách. Viděli jsme takové vodní žínky vysoké 1,20 až 2m hlavně v moři, ale i v horských jezerech, dokonce ve vysokohorských přehradách a v dolnorakouské oblasti Waldviertel. Právě tyto sladkovodní nymfy ztratily vlivem lodní dopravy a znečištění

řek podstatnou část svého životního prostoru – dunajská žínka už je jenom pouhá historie, stejně jako vodní víla Lorelei –, a tedy vezmou rády zavděk jakoukoliv čistou, nerušenou vodní lokalitou.

I na mořském pobřeží můžeme potkat vodní dívenky. Působí poněkud ženštěji než ty maličké v našich potocích, jsou však stejně zvědavé, hravé a rozpustilé. Jejich domovem je mělčina, kde ochraňují rostliny a zvířata, zatímco jejich větší sestry s „rybími ocasey“ plní své úkoly v hlubších vodách. Řídit energetické toky, čistit vibrace, podporovat a chránit život, to je, obecně řečeno, posláním všech bytostí přírody.

Od vody se dostáváme k zemi, k bytostem zemského živlu. Každý zná skřítky, a ti někdy skutečně vypadají tak jako v pohádkových knížkách, v pestrém šatu s kabátkem a čepicí. Většinou ale dávají přednost prosté hnědé barvě, což jim velice sluší. Jsou hmotnější a poněkud robustnější než ostatní dosud zmiňované bytosti přírody, ale hlučné lidi v lesích nemají o nic raději. Úkolem skřítků je vynášet z hlubších vrstev na zemský povrch energie, potřebné pro růst rostlin, vegetace, ale i zvířat a lidí. Jednou jsme viděli skupinu skřítků při práci v nitru strmé skalní stěny a žasli jsme, že používali trakaře, na nichž vyváželi cosi třpytivého, připomínajícího drahokamy; jednalo se však právě o energii. Skřítkové obdivují manuální zručnost lidí, rádi napodobují naše nástroje a nářadí – proto ty trakaře.

Existují ještě další, nekonečně rozmanité zemské bytosti, bytosti krasu, bytosti skal a kamenů...

To nejkrásnější jsem si nechala na konec: nejnádhernějšími a nejvznešenějšími bytostmi v říši přírody jsou velcí elfové. Nazývám je tak, poněvadž to popisuje jak jejich zjev a postavení, tak jejich podivuhodnou existenci, na níž je všechno bez výjimky vznešené: jejich láska, jejich schopnost vcítit se, porozumění, síla, jemnost, vlídnost a moudrost.

Muži měří zhruba ke dvěma metrům a jejich tělesná stavba prozrazuje sílu; ženy jsou o něco menší, asi 180 cm vysoké. Jejich tváře jsou vysloveně krásné a vypovídají o hluboké harmonii jejich bytí. Vůbec nejnádhernejší je ale jejich andělské vyzařování, v němž oscilují všechny výše zmíněné kvality a ještě další, stěží pojmenovatelné...

Velcí elfové jsou v říši přírodních bytostí vládci, jimž všichni ostatní projevují velikou úctu. Jsou nejvyšší instancí, na niž se lesní elfové, vodní žínky atd. obracejí, když nezvládají své problémy. To znamená, že se právě na jejich „psacím stole“ hromadí obrovská spousta práce. V energetické rovině dokáží mnoho, nicméně i oni už dávno narazili na hranice, dané hmotným a vibračním znečištěním, které zrodila naše průmyslová a technická společnost. Přesto nevzdávají snahu zmírňovat, pročišťovat a chránit, pokud na to jejich síly stačí.

U nás žijí velcí elfové především ve vysokých horách, kam se stáhli už před dávnými časy, když začali lidé zabírat čím dál tím větší území pro sebe. I jinak je potkáme většinou v širých, liduprázdných končinách nebo na zvláštních místech, která ochraňují. Zřídka se vypraví do osídlené oblasti, zpravidla jen tehdy, když chtějí navštívit určité lidi.

K tomuto ušlechtilému rodu patří i někteří velcí elfové, působící jako strážci moří a oblastí, bohatých na vodu. Poznali jsme je jako nejvyšší instanci pro vodní bytosti oceánů a hojně zavodněných alpských údolí.

Ty čtenáře, jimž slova „vládcové“ a „nejvyšší instance“ neznějí dobře, mohu uklidnit. V říši bytostí přírody zaujímají vůdčí pozice vždy jen ti, jimž vzhledem k jejich vývoji, schopnostem a postoji náleží; zcela jinak, než je tomu v říši lidí. Tady je třeba rozhlížet se trochu jinýma očima. Samozřejmě tu existuje hierarchie, avšak hierarchie ve skutečném smyslu tohoto slova: vláda posvátného, posvátné vládnutí! To znamená, že

bychom tento pojem neměli pro veskrze nesvaté mocenské struktury světa lidí vůbec používat.

Zpět do říše elfů: zjistili jsme, že u velkých elfů ty nejvyšší pozice často zastávají ženy. Jsou to všemi uctívané, skvějící se vládkyně, bytosti s velkou světelnou silou, obestřené září všeobjímající lásky...

Na tomto vrcholu jsme zakončili svou výpravu do části „jiného světa“, která náleží bytostem přírody.

Na závěr jen ještě několik technických detailů. Lidé se mne často ptají, jak komunikace s elfy vlastně probíhá: odehrává se potichu, v jazyce myšlenek, doplněném výměnou pocitů a obrazů. Můžeme si navzájem ukazovat duchovní obrazy míst, událostí či symbolů. Se španělským elfem nemusím hovořit španělsky, i když to občas dělávám, protože mi to činí potěšení – a s havajským stromovým dévou mohu klidně komunikovat ve své mateřštině. Così ve mně překládá myšlenkové a pocitové impulsy, které bytost zprostředkovává, do konkrétních slov. To, co vnímám, je řeč, a sice řeč nanejvýš individuální. Způsob vyjadřování příslušníků *jiného světa* je velmi rozličný. Skříťci hovoří jinak než velcí elfové, vodní žínky mají jinou řeč než elfové stromů.

Jedno však mají všichni společné: všichni nás oslovují „ty“. Je to krásné, vlídné, bratrské a sesterské „ty“, jímž se samozřejmě i my obracíme na ně. Takže chci i vás, milé čtenářky a milí čtenáři, vtáhnout do tohoto kruhu a oslovovat Vás „ty“, dokud se stránky mé knihy neuzavřou. K našemu tématu se to prostě hodí líp!

Proč léčit Zemi?

Už od dob prvých kontaktů s bytostmi přírody poukazovali tito přátelé neustále na problémy, do nichž je my lidé rozličným způsobem vrháme. Tehdy to však bylo jedno téma z mnoha. V prvých letech našeho styku s touto rozsáhlou, fascinující říší spočívalo těžiště nejdříve v průzkumu nesmírné rozmanitosti tamních obyvatel, jejich způsobu života, úkolů a cílů, jejich učení a moudrosti. Ne že bychom to byli měli od samého počátku v plánu; věci se tak zkrátka vyvinuly. Protože když někde v lese či u moře spatřím bytost, která mi vlídně září vstříc, potěší mě to a chci ji poznat blíž. Krom příjemné výměny láskyplných pocitů většinou kladu četné otázky, a odpovědi si zpravidla hned na místě zaznamenávám. Během času tak vyrostla úctyhodná sbírka „elfologického“ materiálu. Plodem těchto prvních let (1987–1994) byla v roce 1994 publikovaná kniha „Bytosti přírody – setkání s přáteli člověka“.*

V následujících letech pak započala doba, kdy nás přírodní bytosti – zprvu jemně, poté s rostoucí intenzitou – směřovaly k tématu „léčení Země“. Tak jsem třeba byla uprostřed nádherných přírodních scenérií opakovaně upozorňována na skutečnost, že mí jemnohmotní přátelé vnímají své okolí na rozdíl ode mne jako podstatně méně čisté. A nejen to, zároveň mi dali pocítit, jak bolestivé pro ně určité stavy či vibrace jsou. A to velmi přesvědčivě!

Občas mi strážci Země jasně ukázali, co v našich postojích působí destruktivně a v čem spočívají příčiny současných problémů. A nikdy přitom nechyběly pokyny, co bychom my všichni mohli pro zlepšení situace udělat.

V průběhu let se naléhání z říše přírodních bytostí stávalo úpěnlivějším, nářky nabíraly na hlasitost a varování na dramatickosti. Stejně tak ale v tomto období došlo ke spoustě prostě „jen“ krásných, radostných

a veselých setkání, plných překvapení a hlubokých vhledů do světa za hranicí toho, co je pro lidi běžně viditelné. Sbíрка „elfologického“ materiálu se tak od zveřejnění mé první knihy enormně rozrostla, což při časovém odstupu sedmnácti let nijak nepřekvapuje.

Jako princip pro uspořádání svých postřehů jsem si tentokrát zvolila čas. Události, zážitky, setkání, rozhovory... rekapituluji převážně v chronologickém pořadí, což má tu výhodu, že se dá dobře sledovat vývoj a jako v pestrém kaleidoskopu se střídá a mísí veselé s vážným.

Setkání s bytostmi přírody už jsou zkrátka taková: někdy veselá a někdy vážná, tu obšťastňující a jindy děsivá. Nebylo tomu tak jen při našich soukromých kontaktech s nimi, zažili to i mnozí z těch, kdo se v uplynulých dvaceti letech účastnili našich seminářů s touto tematikou. Pokud by někdo při čtení této knihy dostal chuť s námi takový seminář absolvovat, musím ho žet zklamat. Usoudili jsme, že dvacet let je dost a odešli takříkajíc do elfského důchodu, co se seminářů týče.

Ještě bych měla prozradit, kdo je spolu se mnou „my“: je to Gerhard, ten skvělý muž po mém boku, který rovněž vidí bytosti a občas je i zvěční malířským štětcem. V souvislosti s předkládanou knihou nelze než obdivovat to, co jeho neuvěřitelná trpělivost během nekonečných hodin práce dokázala: Vášnivě ráda totiž píše ručně a tak to nejspíš zůstane, dokud mi nevypadne pero z ruky. I tentokrát tomu bylo nejinak. Pořídili jsme si počítačový program písící podle diktátu, od něhož jsme očekávali, že nám nadiktovaný text ukáže na obrazovce korektně proměněný v písmenka. Žet tomu tak nebylo zcela. Program s mými slovy prováděl svévolné proměny, někdy k smíchu, častěji však spíše k pláči, hlavně jich ale bylo velmi mnoho. A tady započalo Gerhardovo angažmá pro záchranu knihy: vedle sebe rukopis, před sebou laptop uváděl text pomocí osvědčeného systému dvou prstů zpět do původního stavu. Nesmírně

pracné! Zhruba v polovině knižního „porodu“ jsme program podrobili speciálnímu tréninku, načež ukázal větší ochotu ke spolupráci a svou nežádoucí vynalézavost poněkud omezil. Poněkud. I tak ještě bylo co korigovat. Každopádně by bez Gerhardova obdivuhodného nasazení kniha s největší pravděpodobností zůstala ve stadiu rukopisu. Mému jedinečnému partnerovi tak patří vřelý dík!

* Česky vyšla 2004 (pozn. překl.)

SÍLA LÁSKY

Hned na počátku nechci opomenout zmínku o síle, jejímž prostřednictvím můžeme bytostem přírody nejvíce pomoci a nejlépe je podpořit v jejich dnes tak obtížné práci. Je to síla lásky.

My všichni samozřejmě milujeme přírodu. Nemyslím si, že by o sobě někdo z čtenářů této knihy řekl, že přírodu rád nemá. Takže ji milujeme všichni. Jenomže ji nemilujeme dost! Kdybychom přírodu a její bytosti skutečně milovali, cítili bychom potřebu pro ně něco *udělat*. To může kupříkladu spočívat v tom, že každý den na pět, deset, patnáct minut v klidu usedneme, soustředíme se na vděčnost a lásku k přírodě a potom ji vyšleme – na určité místo, vodním či vzdušným bytostem apod. I toto je *konání*, nejen to, co děláme rukama. A je to konání, jaké si od nás přírodní bytosti už dávno přejí. Pokud je dostatečně milujeme, pak to pro ně uděláme.

Když se s nimi tímto způsobem každý den spojíme, prohloubíme i náš vzájemný vztah. Pak pro tebe nejspíš bude snadnější je v lese, u potoka či ve své vlastní zahradě vnímat, protože na ně budeš lépe naladěn. Vnímat přitom neznamená nutně vidět; na to bychom se neměli upínat, protože se to podaří jen nemnohým. Není samozřejmě vyloučeno, že budeš mezi nimi i ty. Jsou ale i jiné způsoby vnímání, přístupné většině lidí a přinášející stejnou radost. Jednoduše pociťovat: „Tady někdo stojí, je to příjemné, něco tu ke mně proudí...“ A možná pak najednou budeš přesně vědět, jak ta bytost vypadá, jak je velká, atd., aniž bys ji přímo viděl. Na seminářích se nám opakovaně stávalo, že někdo řekl: „Nevidím nic, ale vím, že tam stojí dvě vodní dívenky, tak a tak velké, jedna se sem právě dívá...“ a přesně popsal, jak bytosti vypadají a co právě dělají. Přitom trval na tom, že nic

nevidí. Úžasné, co? Tak to ale bývá. Existuje mnoho způsobů vnímání; je to velmi individuální záležitost.

Dobrý, láskyplný vztah k přírodě je při takových pokusech o kontakt každopádně pomocí. Když vyzařujeme lásku, jsme pro elfy velmi přitažliví. A když pro ně každý den něco uděláme, tak, jak jsme to nastínili, staneme se jejich spojenci a přáteli, a takoví lidé jsou zkrátka oblíbení. Láska, kterou dáváme, se nám několikanásobně vrací; vskutku si tak otevíráme neustále proudící pramen.

Pro ilustraci vám budu vyprávět příběh, v němž hraje láska nikoliv nepodstatnou roli.

Noc s úplňkem u moře v jižním Španělsku – ne tam, kde je pobřeží zcela zastavěné, naštěstí stále ještě existují i jiná místa.

Obdivujeme to odvěké divadlo, jež nás pokaždé znovu nadchne, když se zářící světlo Měsíční paní rozlévá po oceánu a hází tisíce drahokamů na mírně zvlněnou hladinu. Je to magický čas, kdy si vodní bytosti venku na moři dávají schůzky a pořádají slavnosti. To jim zpravidla nebrání pocítit návštěvou přítele na pláži, takže v tento první večer naší dovolené jsme byli v radostném očekávání, že se tak či onak setkáme.

Za úplňku jsme často zdáli slýchávali nádherný zpěv vodních bytostí, takže i tentokrát napínáme uši směrem k moři, nemůžeme však zaslechnout nic.

Nejprve tedy oslavíme matku Lunu. Stojím bosa tam, kde se setkává moře se zemí a zpívám svou píseň „Luno, ty jasná“ – pro Lunu a vodní bytosti. Bytosti přírody milují lidský zpěv a zazpívat jim, pokud s nimi chceme navázat kontakt nebo jim prostě jen udělat radost, je vždycky dobrý nápad. Píseň doznívá a já opět naslouchám prostoru, ozářenému měsícem. Ano, teď je slyším! Klenoucí se oblouky melodií, čisté, nesmírně jemné, nadpozemsky krásné hlasy... Úplňková slavnost vodních víl!

Gerhard je také vnímá. Vsáváme do sebe ty nádherné tóny a děkujeme za radost, že jsme to směli zažít. „Dnes ale jsou hodně daleko od břehu,“ poznamenám. Gerhard přikývne.

Otevírám se směrem k moři a jasně cítím, že tam na shromáždění je přítomen jeden z velkých mořských elfů, s nímž mne pojí dlouholeté přátelství. Můj pozdrav s prosbou o setkání letí za ním a jako odpověď slyším, že se koná důležitá schůzka a on má mnoho práce. Gerhard to cítí stejně: „Je zaneprázdněný,“ konstatuje.

Pak za námi snad ale přijde pár vodních dívek – přece jen jsme se více než rok neviděli. Posílám své volání a lásku do čarovné měsíční noci a zpívám ještě jednu píseň Luně, zatímco si u mých nohou pohrávají drobné vlnky. Žádná vodní bytost se však neukazuje. Zdá se, že jsou všechny nepostradatelné.

Chvíli meditujeme s nádhernou silou úplňku. Chvíli opakuji žehnající mantru „Ať jsou bytosti moře šťastné – Ať jsou bytosti moře šťastné!“ a přidávám k ní hlubokou lásku svého srdce. Nakonec ještě zazpívám zvlášť pro vodní dívky píseň, kterou mi před lety darovaly bytosti potůčku v Kalifornii. Sotva skončím, zpozoruji ve vodě před sebou pohyb. Vodní dívenky! Tak přece jen přišly. Neunikly ani Gerhardově pozornosti: „Vidíš, kdo to tam je?“ ptá se. Zdravím se s nimi plná radosti a i ony jsou v té nejlepší náladě, veselé a šťastné. Krásně spolu rozprávíme, mlčky i slovy. Najednou jako by mi něco silou pootočilo hlavu, silná energie tam na moři, asi šedesát metrů od pobřeží. Je to on! Eliamar, velký mořský elf.*

Jeho mocné a láskyplné vibrace mi pronikají přímo do srdce a naplňují je tak, že se mi téměř rozskočí. Jaká radost! Srdce se vlastně nemůže rozskočit – už nemá žádné hranice. Může se jakkoliv rozšířit a pojmout do sebe všechno kolem... Eliamar se přiblížil a stanul několik metrů od břehu. Živě vyjadřuji svou nesmírnou radost z návštěvy a on jen

s úsměvem pronese: „Láska to dokázala.“ Co se dělo pak, si ponechám pro sebe.

A teď, prosím, ať nikdo neříká: „Něco takového se mně přihodit nemůže!“ My neznáme své schopnosti; do nás je vloženo mnohem víc, než tušíme! Můžeme to zjistit jen pokusem. Láska a touha mají ohromný silový potenciál a mohou strhnout zdi, zdánlivě nás dělící od říše bytostí přírody, protože tyto zdi beztak existují jen v našich hlavách.

Nech svou lásku proudit, nasměřuj ji na přírodu a její bytosti, a zmůžeš víc, než si dnes dokážeš představit. Jsme silní, když doopravdy milujeme! Proč tedy hledáme sílu na chybných místech a chybnými prostředky? Jedna z elfích žen horské protěže mi před mnoha lety darovala nádherné rčení, ukazující nám cestu:

„Láska je silou nejmocnější.
Chceš-li být silný, žij láskou!“

Pokusíme se o to? Můžeme zbavit svět celé hromady problémů, pokud nás bude dostatečný počet. Ale o to – o výsledek – se teď nemusíme starat. Začněme zkrátka žít láskou, láskou ke stvoření, k životu, k bytí, k matce Zemi, k přírodě a všem jejím dětem, viditelným i neviditelným. Každá další trocha lásky, kterou vypěstujeme ve svém srdci a necháme vyzařovat do světa, je požehnáním pro nás a všechny bytosti! Každý další miligram je užitečný! Když posílíme svou schopnost milovat, přidáme svůj díl na zlepšení vibrací na Zemi a přispějeme k jejímu léčení. Není nic léčivějšího, nežli láska, říkají bytosti přírody – nezištná, bezpodmínečná láska. Jedno je jisté: Léčení Země začíná v srdcích lidí!

* Protože elfové zůstávají raději inkognito, rozhodla jsem se všechna jejich jména změnit.

SETKÁNÍ VE ŠPANĚLSKU

Na počátku našeho pobytu ve Španělsku – bylo to v květnu 1995 – jsme se zastavili v Pyrenejích, v přírodním parku, a kochali se nádhernou krajinou: strmé skalní stěny, prosvětlený les, řeka. Přesněji řečeno, malá říčka, která by se stejně tak dala považovat za větší potok. Určitě však kouzelný vodní tok. Uprostřed se lákavě zvedalo skvostné sedátko, malý, hezky tvarovaný balvan. Taková místečka miluji. A protože si musím smočit nohy v každém vodním toku, na který narazím, nezávisle na jeho teplotě, velmi rychle jsem se tam přesunula. Radost z nádherného posezení uprostřed říčky a ze vší té krásy kolem ještě značně vzrostla, když jsem před sebou spatřila vodní žínku. Byla asi metr osmdesát vysoká a na sobě měla bleděmodrý šat. Pozdravila jsem ji a vyjádřila své nadšení krásou a nedotčeností krajiny. Poté se rozvinul následující dialog:

Vodní žínka, s jemným zavrtěním hlavou: Nám to nepřípadá takové, jak to vidíš ty.

Margot: Ale jak to? Tady je přece všechno nádherně čisté!

Vodní žínka: Pro naše vnímání to tak úplně čisté není. Voda už není taková, jako dřív.

Margot, s poněkud ohromeným pohledem na čirou vodu horského potoka: Ale tady je přece přírodní rezervace! Široko daleko žádné továrny ani osídlení. Kdo by tady co pouštěl do řeky? Navíc je to přísně zakázáno. Co může být na téhle křišťálově čiré vodě nečistého?

Vodní žínka: Přesto je tomu tak, jak říkám. Už z pramenů nevyvěrá voda taková, jaká byla dřív a jaká by být měla. Její vibrace nejsou čisté.

Ta odpověď mi pronikla do morku kostí. Byla jsem otřesena: Prameny v horách, pro nás čistota sama, už nejsou jako dřív? Jejich vibrace že jsou

nečisté? Čirý horský pramen našich předků, po mnoho staletí symbol čistoty, už neexistuje?

Bylo to poprvé, kdy mne dostihlo upozornění na něco nenávratně ztraceného. Ale je to skutečně tak, že pramenitá voda už nikdy nezíská zpět vibrace, které měla kdysi? Nedalo by se pro prameny něco udělat? A co je vlastně příčinou toho politováníhodného stavu? Od vodní žínky jsme žádná další vysvětlení nedostali. Těch se mi však mělo v hojné míře dostat v následujících týdnech...

Na další cestě jsme opakovaně slýchali, že už dlouho nepršelo, a čím víc jsme se blížili k jihu, tím zřetelněji to bylo na krajině poznat. V Madridu nám hotelový recepční řekl, že město má zásobu vody už jen na několik týdnů. „Tak zlé to ještě nikdy nebylo. Jestli brzy nezaprší, budeme úplně na suchu!“

Andalusie se tentokrát – zcela jinak, než je v květnu a červnu obvyklé – předvedla v uschlé hnědi. Země už čtyři roky trpí extrémním suchem, vyprávěli nám...

Na závěr cesty jižním Španělskem jsme strávili několik dní v přírodním parku na severovýchodě Andalusie, v Sierra de Cazorla. Tady, v hornaté krajině, k naší velké radosti díky rozsáhlým borovým lesům zase převládala zelená barva.

Sierra de Cazorla dává Andalusii velmi cenný dar: pramení tu Guadalquivir, životní tepna Andalusie, řeka, na jejíchž březích leží města Cordoba a Sevilla. Ve Španělsku se říčnímu prameni říká „nacimiento“, což znamená „zrození“. Domnívám se, že se tu krásně zrcadlí patrně již dávno přesvědčení, že každá řeka je živou bytostí. Samozřejmě jsme chtěli zažít „zrození“ Guadalquiviru, a tak jsme jednoho dne stanuli v horách na místě, kde se podle orientační tabulky měl tento děj odehrávat. Kromě skály vyschlé na prach však tu nebylo k vidění nic. O kousek dál jsme objevili

jakousi malou nádržku s vodou, z níž to slabě zurčelo do údolí. To podle všeho bylo „zrození“. O „výtrysku“ nemohlo být ani řeči, spíše šlo o jakési prosakování. Koryto potoka nicméně svědčilo o tom, že se tu mohou dít i zcela jiné věci.

Posadili jsme se k té malé proláklince, abychom nově narozený Guadalquivir meditativně pozdravili, a krátce nato jsem nad ní na kameni zpozorovala ženskou postavu. Strážkyně pramene! Byla vysoká, modře oděná, hlavu jí halil závoj téže barvy. Pozdravila jsem bytost, působící poněkud zasmušile, a otázala se jí na příčinu toho velkého sucha. Ochotně mi odpovídala a doplňovala svá slova obrazy, což je při podobných rozhovorech dosti běžný způsob komunikace. Ukázala mi váhu, jejíž ramena se silně vychylovala. „Voda ustupuje,“ řekla, a já jsem viděla, jak hladina vody v podzemní říši poklesla. „Pak se náhle prudce vrátí jako nečas, jako záplava. Vychylování váhy může být buď takové, nebo takové. Celek vždycky tvoří harmonii, ale vychylování může být prudší nebo jemnější.“ Znovu jsem viděla váhu, jejíž ramena prudce kolísala. Strážkyně pramene mi zřejmě chtěla jasně ukázat, že se s jemnými výkyvy v nejbližší době počítat nedá.

„Vy s vodou nezacházíte dobře,“ pokračovala víla, „nemáte k ní dostatečnou úctu. Užíváte ji tak, jako všechno ostatní. Voda je součástí každého z vás. Tuto vaši část, tedy to poddajné, co proudí a plyne, znevažujete. Důležitá je pro vás tvrdost a takzvaná síla. Bez proudění však to, co je tvrdé, znehybní a onemocní. Podívej se na tu tvrdou, vyprahlou zemi, pohleď na seschlé plody na polích: jsou nemocné, nemohou růst, ustrnuly. Stejně tak strnulé jsou duše lidí, kteří žijí pouze množováním toho, co nazývají vlastnictvím; duše, jimiž neproudí voda lásky, voda skutečného žití. Jsem strážkyně tohoto pramene: V neviditelnou tu proudí víc, než ‚jen‘ voda – nebo také neproudí. Považujte prameny Země

za posvátné – jsou to důležité body spojení se silami, pro váš život nepostradatelnými.“

„Jaké síly to jsou?“ – „Síly proměny, přechodu, znovuzrození. Síla ustavičné obnovy nalézá své viditelné vyjádření v toku vody. Síla nelpění, nezadržování, svobodného dávání, vplývání do okolí... to všechno přichází na svět s pramenem. Važte si vody v sobě samých!“

Strážkyně pramene nám poskytla působivý vhled do hlubokých souvislostí: lidské postoje a hodnoty mají dopad na dění v přírodě, jakkoliv to pro leckoho není snadno pochopitelné. Co má sucho společného s tím, že lidé nemají v dostatečné úctě vodu, že málo cení měkkost, plynutí a proudění v jejich vlastní podstatě? Navenek vůbec nic, v hlubší rovině ale velmi mnoho. Nejen proto, že postoje a hodnoty, jak známo, řídí naše chování, které zase zpětně ovlivňuje přírodu a životní prostředí: To, co nám tady strážkyně pramene sděluje, jde ještě dál. Už jen postoje lidí představují sílu tak mocnou, že její důsledky musí být nevyhnutelné: Postoje, hodnoty, myšlenky a pocity (tehdy) více než šesti miliard lidí zásadním způsobem spoluutvářejí vibrační pole Země. Protože do tohoto vibračního pole spadá i počasí, nelze se souvislosti povětrnostních jevů s jeho charakterem divit.

Následujícího dne jsme objevili zvlášť krásné místo – velkou travnatou paseku, v jejímž středu stál impozantní strom. Scenérie působila opticky a energeticky jako klasický parket pro tanec elfů. Rozhodli jsme se usednout a nejdřív ze všeho sníst svou polední svačinu. Při bližší obhlídce okolí se ukázalo, že asociace s tancem elfů nebyla náhodná. Několik skupin různých bytostí přírody – lesních elfů a bytostí spíše zemských v hnědém šatu – společně sedělo na protějším okraji paseky. Vypadalo to jako opravdový piknik. Přátelsky jsme jim pokynuli a začali pořádat zase ten svůj piknik – pojídat své skromné zásoby. Ve chvíli, kdy jsem přemýšlela

o včerejším rozhovoru se strážkyní pramene Guadalquiviru, mne oslovil mužský hlas, přicházející asi tak ze středu paseky. Když jsem tam pohlédla, zlatorudě se zablesklo; uviděla jsem vedle stromu stát jednoho z velkých elfů. Protože rudá se zlatou je u elfího oblečení poněkud netypickou kombinací, okamžitě jsem si vzpomněla na loňské setkání v pohoří Gredos, severovýchodně od Madridu. Velký elf, jehož jsme tam potkali, nosil tyto barvy – a ukázalo se, že to byl právě on, kdo teď stál u stromu vprostřed paseky. Oba jsme se zaradovali ze shledání, a on pak přešel k věci: chtěl mi říci něco o vodě. Ale ale, pomyslela jsem si, to téma je, jak vidno, svrchovaně aktuální! Elf souhlasně přikývl a zahájil podrobnou přednášku na téma vztahu mezi vodou a člověkem:

„Takže, co se vody týče: znáš spojení s jemnohmotnou úrovní, kterou vy lidé nazýváte také úrovní astrální. Tak jako voda, je i ona proměnlivá, může měnit podobu, může se zdát pevná a nemusí pevná být, může být silná, aniž by se silnou jevila. Je to rovina, která se nejvíc blíží hrubé hmotnosti a také ji nejvíc ovlivňuje. My oba tyto světy ani nedokážeme prožívat odděleně, jsou pro nás jedním.

Všechno, co vzniklo ve hmotě, touto úrovní prošlo. Prání a touhy, city, předtuchy a obavy, jemné smysly, vědomí ‚neviditelných světů‘, sounáležitost, důvěra – to všechno je váš podíl na této rovině, to všechno je vaše účast na vodním živlu. Kde ale je vaše ustavičně proudící důvěra? Kde je vaše bez přestání prýstící sounáležitost? Důvěra a sounáležitost mezi lidmi zeslábly a tím se oslabila i vaše astrální těla. Kdo z vás svobodně – bez připoutanosti či závislosti – ctí své pocity, své duševní bytí? Vaše nakládání s astrální úrovní je nucené, nesvobodné: popírání a zanedbávání vede k nepozorovanému propadnutí, vydání všanc astrálnímu světu.

Popírání, to je sucho; vydání se všanc – potopa. Tady máš svůj jin a jang (na toto téma jsem v oněch letech mívala přednášky), nebo v tomto případě jang a jin. Země tak lidem zrcadlí pouze a jen jejich vlastní nerovnovážné stavy. Přemísťují se těžiště, výkyvy vah jsou čím dál tím patrnější. Všechno existuje v jemnohmotném světě, ještě než se to manifestuje v hrubé hmotnosti a v oblastech, které se vás týkají. Na tom také máte všichni podíl. I my můžeme leccos ovlivnit, ale vy jste mocnější tvůrci – máte k dispozici silné energie. Měli byste se naučit vědomějšímu zacházení s nimi, mnoho by se tím získalo.

Oživte vyschlé prameny, ať se znovu rozproudí, spojte se s vodním živlem, učte se od vody znát svou vlastní podstatu. Kéž ve vás posílí to, co plyne, uvolněte svou strnulost! Jste bytosti, jimž je vlastní plynout, a přesto jsou mnozí z vás jako tvrdé kameny na vyprahlém poli. Poznání jemnohmotného světa by vaši tvrdost zmírnilo a bylo by krokem na cestě k prameni veškerého života.“

Byla jsem ráda, že jsem s sebou měla psací potřeby a mohla si elfova přece jen dost náročná sdělení poznamenat. Na jednu z mých otázek odpověděl, že cílem pro lidi je, stručně řečeno, „uznání obou světů, návrat z hmoty zpět do jiných rovin“. „Hmotou“ je míněn trojrozměrný, hrubohmotný svět, který je pro mnoho lidí jedinou realitou, a to našemu vývoji a prospěchu Země citelně stojí v cestě. Abychom tuto jednostrannost vyrovnali, měli bychom uznat i existenci neviditelného, jemnohmotného světa, v němž rovněž žijeme a působíme, aniž jsme si toho ovšem vědomi. „Odklon od hmotnosti,“ opakoval elf. Člověk se příliš zapletl do materiálu a musí se z něj zase vyprostit. Jiné cesty není!

Samozřejmě: dokud nepoznáme, že máme kromě těla ještě i jinou – a podstatnou – formu existence, dokud bude všechno naše myšlení a konání orientováno jen na viditelný svět a jeho lákadla, zůstaneme

v něm uvěznění. Toto zúžení lidského nazírání přineslo Zemi nesmírné utrpení, jehož konec je v nedohlednu. Elf je přesvědčen, že musíme opustit jednostranné tíhnutí k viditelnému a tomu, co lze vlastnit, a znovu včlenit neviditelné úrovně do svého pohledu na svět.

„Uznání obou světů“ a „odklon od materiálna“ jde spolu ruku v ruce.

Ráda bych se vyhnula možnému nedorozumění, ještě než vznikne: Elf svými výroky zcela jistě nechtěl říci, že bychom měli hrubohmotným světem pohrdat nebo z něj prchat. Určitě by byl zcela zajedno s velkým indickým světcem, mudrcem 19. století Šrí Rámakrišnou, jenž nám zanechal působivý příměr: „Tak jako je člun ve vodě, aniž by byla voda ve člunu, má být člověk ve světě, aniž by byl svět v člověku.“ Geniálně řečeno, že? Kdyby v člunu bylo tolik vody, jako je světa ve většině lidí, šel by rovnou ke dnu. Skutečnost, že loď, v níž všichni sedíme, je silně nahnutá a ve velkém nebezpečí převrácení, souvisí právě s tímto jevem: příliš mnoho světa v lidech!

Zdá se tak trochu zvláštní komentovat elfova slova, vyřčená před šestnácti lety, tváří v tvář dnešním poznatkům o všem tom, co se od té doby událo. Některé z nejnaléhavějších problémů současnosti se tehdy ještě ani neobjevovaly na obzoru veřejného povědomí: na pořadu dne nebyly skleníkové plyny, oteplování Země, mobilní telefony a HAARP*, genové manipulace se odehrávaly kdesi daleko a jen málokdo věděl, s jakou rasancí jsou ničeny tropické pralesy. Tehdy jsme ještě všichni byli optimisté!

Avšak zpět na místo, kde tančívají elfové. K severní straně velké paseky přiléhala jako apsida paseka menší. Tam stál úžasně přitažlivý, nápadný malý stromek: štíhlý, pružný, rozevlátý kmínek, koruna jako klobouček houby připomínala účes Rozcuchánka. Jeho déva byla rozverná dívka, pyšníci se kadeřnickou kreací, inspirovanou houbou-Rozcuchánkem.

Chtěla jsem se s ní seznámit, takže jsem přešla paseku tím směrem a zamířila k ní. Při bližším pohledu však stromek zdaleka tak vesele nevypadal: listy proděravělé od housenek, zelený byl pouze vršek koruny, zakrývající spodní tenké, lišejníkem pokryté větve. Kmen byl pokřivený – zdálky to vypadalo roztančeně – a měl velký hrb. Podivovala jsem se, že je víla tak bezstarostná. Usmála se na mě. „Odklon od materiálu, jak pravil náš přítel. Podívej se, já už to praktikuji. Netrápí mě, že můj zevněšek není krásný. Já se raduji z bytí!“

To by byl pro nás pro všechny, ať už jsme nebo nejsme krásní, skvělý recept – bezpodmínečná radost z bytí. Prostá radost z toho, že jsme součástí všudypřítomného života v universu, to je jedna z kvalit, v nichž nám mohou být bytosti přírody obzvlášť dobrými vzory.

O dva dny později jsme opět navštívili náš „taneční parket“ a strávili na něm několik hodin četbou, psaním a meditací. (3) Vibrace na pasece byly harmonické, jemné a oblé, místo vydechovalo pohodu. Následovala jsem náhlý impuls, vzhlédla, a to, co jsem spatřila, mě naplnilo obrovskou radostí. Bíle oděná a i jinak velmi světlá velká elfí žena stála uprostřed paseky. Vypadala nanejvýš aristokraticky a zjevem i vyzařováním mi připomínala vládkyni elfů, s níž jsem se několikrát setkala v pohoří Vysoké Taury. Její tvář jsem zpočátku nemohla spatřit, byla jakoby zahalena bílou mlhou. Zdálo se, že má na hlavě korunu či diadém.

Elfí žena přistoupila blíž a pak začal rozhovor, ještě dnes patřící k těm nejdůležitějším, jaké jsem za celé čtvrtstoletí svých kontaktů s bytostmi přírody vedla.

„Je tu tak krásně,“ povzdechla jsem, „ta paseka, celé okolí – tak čisté a míruplné, prostě nádherné!“ Lehce zavrtěla hlavou. „My to žel nemůžeme vidět stejně jako ty. Vyvstaly problémy,“ řekla a ukázala nahoru. Poněkud bezradně jsem se podívala vzhůru a neviděla než zářivě

modrou oblohu a průzračný vzduch. „Jaké problémy máš na mysli? Já tu vidím jen samou krásu.“ – „Dívej se, pociťuj, naslouchej,“ vyzvala mě elfí žena a umožnila mi vidět, cítit a slyšet tak, jak vidí, slyší a cítí ona. Pak už nebyl vzduch čistý, ale jakoby plný jemného prachu, který jsem všude kolem sebe viděla jako malé šedivé tečky. Krom toho jsem cítila, že vdechuji prach, jako když jdeme po staveništi. Tam, kde ještě před chvílí bylo všechno lehké a volné, jsem teď v atmosféře vnímala cosi nepříjemně hustého. Byla jsem zděšena – takhle tedy vnímají elfové tuto podle nás tak čistou krajinu? Opět jsem upřela svůj pohled na nebeskou modř a viděla z místa na severovýchodě vyvěrat celé fontány „prachu“, tryskající do všech světových stran. Copak tam asi je? Vysílač, nějaké vojenské zařízení nebo snad atomová elektrárna?

„A teď poslouchej,“ vyzvala mě elfí žena. Co to bylo? Divoký, zmatený vrískot, kvílení, útržky slov, ukrutná vřava. Hrůza a děs! Naštěstí jsem ten chaos mohla zase „vypnout“. Tázavě jsem pohlédla na svou společnici.

„Velikým problémem jsou vysílače,“ vysvětlila mi. „Srovnání s prachem je docela výstižné. Tato vrstva už brání kosmickým vibracím vyšších kvalit v přístupu k Zemi.“ Pak mi ukázala obraz několika bytostí, nepůsobících právě příjemným dojmem. „Existují bytosti, tvorové, kteří tento vývoj urychlují. Bylo by dobré, kdybyste mohli vytvořit nějakou protiváhu.“

Elfí žena na chvíli přerušila svůj výklad, a to mi poskytlo příležitost se trochu „zotavit“ pozorováním oblohy, už zase jasně modré. Poté se mi naléhavě zadívala do očí a pokračovala: „Představ si, že by všechny tyto vysílače, všechny ty přístroje všude na světě jeden celý den vysílaly ÓM... a lidé by poslouchali... Co myslíš, že by to mohlo způsobit?“ – „To by bylo fantastické! Chtěla bych to zažít!“ V okamžiku jsem byla nadšená. „Zažít? A proč ne zařídit?“ To snad nemohla myslet vážně! „Krásný sen!“

odpověděla jsem, „obávám se, že přeceňuješ mé možnosti.“ Usmála se. „Je to jen nápad. Udělej s ním, co považuješ za vhodné.“

Dvacet čtyři hodin ÓM na všech vysílačích světa!, vzplála jsem znovu. To je velkolepá myšlenka! Mnoho, mnoho lidí by se zpěvem přidalo! To by byla nesmírná očista! Okouzleně a vděčně jsem hleděla na nádhernou bytost před sebou. „Kdo jsi?“ – „Jsem stará, velmi stará žena,“ odvětila s úsměvem. Na to rozhodně nevypadala. „Dlouho, moc dlouho už tu jsem, mnohá pokolení jsem viděla přicházet a odcházet. My staří máme obavy, věci se nevyvíjejí dobře. Nezapomeňte, že můžete mnoho vykonat, že tu je hodně práce. Žij blaze.“ S těmi slovy se obrátila a kráčela zpět do středu paseky. Byla čím dál tím průsvitnější, až mi nakonec zmizela z očí.

Po tomto nádherném setkání jsem zůstala zamyšlená. Pocítila jsem na vlastní kůži, jak tyto jemné bytosti trápí rušivé faktory, které my vůbec nevnímáme. Tmavé tečky ve vzduchu, vdechovaný prach, chaotický vřískot... to všechno v této přírodní scénérii, kde široko daleko nespátříš dílo člověka. Tak se to alespoň jeví našim lidským smyslům; pro bytosti, jako jsou elfové, mají výtvary lidí podstatně větší akční radius...

Jak to bylo dál s ÓM, o tom ještě uslyšíme později.

Byl to náš poslední den v Sierra de Cazorla, a když jsem se pak zvečera dala do balení, stalo se něco naprosto nečekaného: Začalo pršet! Z borůvkově zbarvených mraků padala vytoužená vláha na žíznivou zemi. „Strážkyně pramene bude mít radost!“ poznamenal Gerhard. Nazítří ráno jsme se při snídani na baru od šéfa hotelu dozvěděli, že o kus dál v údolí vypukla silná průtrž mračen s krupobitím. Žasli jsme, protože u nás byl déšť zcela pokojný. Selka z tamní oblasti si hoteliérovi postěžovala, že všechna její zelenina přišla nazmar. Hned mě napadla strážkyně pramene a silně se vychylující rameno váhy: „Voda ustupuje a pak se náhle vrací...“

Bylo načase obrátit „příd“ našeho auta k severu a vydat se na cestu domů. Projížděli jsme vyschlou, sluncem spálenou zemí; kromě hor nikde nepršelo.

Když jsme za pět nebo šest dní – milujeme totiž cestování v pohodě a beze spěchu – dorazili do Vídně, naši příbuzní už nás toužebně vyhlíželi a dělali si starosti, protože „ve Španělsku přece byly takové pohromy. Přesně tam, kam jste jeli. Povodně, sesuvy půdy, závaly – ukazovali to v televizi!“. Naši nejbližší nechápali, že se nás nic z toho všeho nedotklo. To byla skutečně situace typu „po nás potopa“, i když ne v obvyklém slova smyslu. My jsme zase těžko chápali, jak se mohly tyto vyprahlé krajiny krátce po našem odjezdu topit v přívalech vody!

„Voda ustupuje a pak se náhle vrací.“ Předpověď strážkyně pramene v nacimientu, místě zrození Guadalquiviru, se potvrdila.

* Výzkumný vysokofrekvenční vysílač na Aljašce, pozn. překl.